

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
FORA DE BARCELONA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

LA QÜESTIÓ DEL CEP.

LLEY D'IMPRESA

1877

—¡Ay, ay! ¿que 's pensava? Que ja era prou estret lo que tenia? Cá no senyora; are n' hi posarán un altre, y tant com anirá enmagrintse, anirém estrejentlo.

GIOVANNI PASSAVANTI.

En lo present número hi trobaran los lectores de *La Campana* una reproducció autèntica de l'escena que va ocórrer en Nàpols lo diumenje 17 del corrent.

Lo regicida montat al marxapéu de la carrossa está blandint lo punyal contra 'l rey Humbert: lo primer ministre Cairoli 'l té subjecte pèls cabells, en tant que 'l capitá de coracers de la guardia, Giovannini, ab lo sabre enlayre 's llansa contra l' agressor.

Tal es l'escena, segons un cróquis qu' hem rebut directament de aquella ciutat.

* * *

¿Qui es lo regicida? També en lo present número trobaran lo retrato autèntich; en ell hi veuran l' expressió; pero no 'l color, y 'l color d' aquest retrato es lo que aném á donar, valentnos sempre de dats fidedignes.

Segons las nostras noticias es d' estatura regular, mès alta que baixa; cara oval, ab barba afaitada de quinze días, petit bigoti castany obscur, boca petita, nas petit aixís mateix y ulls negres.

Portaba una jaqueta d' istiu de cotó de quadros blancs y blaus y un pantalon del mateix género. En lo moment del atentat duya las sabbatas foradadas, anava sense res al cap y sense corbata.

La seva actitud es apática é indiferent. La seva historia, véusela aquí.

* * *

Vá neixer á Salvia, petit poble del districte de Potenza y no té en la seva vida fets memorables.

Vá exercir l' ofici de cuiner desde molt jove. En l' any 1866 servia d' ajudant de cuina en casa de la familia Rienzi: despés vá entrar en casa Cortese de Victri de la qual va anarse 'n segons dihuen alguns periódichs, emportantse 'n alguns vestits del seu amo.

Posteriorment havia figurat entre 'ls mès exaltats partidaris de una idea. En 1870 vá ser condemnat á presó per haber fixat uns cartells per las cantonadas demanant la mort de tots los reys. Hauria estat prés molt temps; pero per aquell temps Víctor Manuel vá entrar á Roma; vá donarse una amnistia y Passavanti vá sortir al carrer.

Ultimament vivia, ó millor dit dormia en una casa de dispesas de Nàpols, pobre y miserable. Tenia poca feyna del seu ofici. Matinejava, sortint de casa á las sis del matí y no hi tornava fins á las vuit del vespre. Era molt reservat; apenas enrahonava ab sos companys de dispesa, tenia un carácter trist, estava casi sempre capficat y solia anarse 'n al llit, sense ni mènes dar la bona nit als de casa seva. Aquests lo tenian en bon concepte.

Lo fet dels cartells demanant la mort dels reys l' hi dona certa semblansa ab Oliva Moncusí. Aquest la duya de cap feya molt temps; Passavanti també.

Perque la semblansa siga mes cumplerta, hi ha que advertir que també se l' hi ha trobat un quadern manuscrit, plè de faltas d' ortografia, en lo qual hi expressa las ideas mes extravagants. En ell s' hi llegeix lo següent párrafo: «Desconfieu de 'n Garibaldi, perque es un amic de la monarquia.» ¡Insensat!

* * *

Res pinta mès al home que 'l següent interrogatori:

—¿Com te dius?—Joan Passavanti, fill del difunt Pascuali.

—¿Quans anys tens?—Vintinou anys.

—¿De ahont ets fill?—De Salvia, districte de Potenza.

—¿Quin ofici fas?—Cuyner.

—¿Perque volias matar al rey?—¿Perque 'l volia matar?.. ¡Tantas festas, tantas endergas, tantas ceremonias, francament, m' empipavan, y jo vaig pensar ¿Cóm s' enten aixó? ¿Eil se menjará déu plats en un dinar, y jo 'm quedaré tal vegada sense sopa?.. No pot ser!.. Véus aquí perque tractava de matarlo!..

—¿Com t' has proporcionat lo ganivet?—Vaig comprarlo en una botigueta de la plassa Fraucesa.

—¿Y 'l mocador vermell?—També vaig comprarlo, en los Encants.

—¿Quinas opinions tens?—Soch republicá socialista: la méva professió de fé está escrit en un mocador vermell. «Visca la república universal!» Demano qu' en la sumaria hi consti un

detall: en lo mocador hi havia escrit també: «¡Visca Orsini!»

—Teniau realment la intenció de matar al rey ó no mès de ferirlo?—Vaya si volia matarlo! La sort vá ser que no tenia un quarto: si hagués tingut quartos hauria comprat un revólver y no hauria errat lo cop.

—¿Desgraciad! ¿Y no 't causa horror aquest crim?—No, soch enemich de Emperadors y de Reys: soch enemich d' ells perque gastan massa lujo. En tot lo que hi llegit sempre hi vist lo mateix: los reys gastan massa quartos.

—¿Y perque has continuat fent us del gabinet?—¿Qué voleu que 'us diga? Ni menos sabia lo que 'm feya.

—¿No has vist que 'l poble volia matarte? ¿Qué no sabs que si no arriba á ser la forsa pública de tú ja no se 'n cantaria gall ni gallina?—Sempre 'l poble ha sigut un imbécil: sempre lo mateix!

—¿Qui son los teus cómplices?—No 'n tinch cap. Per ventura si n' hagués tingut no me haurian donat quartos per comprar un revólver?

—¿Quan temps fá qu' ets á Nàpols?—Desde 'l mes de maig.

—¿Ab quin objecte vás venirhi?—Ab cap.

—¿Ets un imbécil! Mentres tú 't sacrificavas los teus companys que t' han fanatisat se salvan.—No tinch companys.

—¿Pero no has pensat alguna vegada que encare que haguessis mort al rey y que s' hagués proclamat la república, haurias quedat pobre del mateix modo y ningú s' hauria recordat de tú?—¡Bah! (Aquest ¡bah! vá pronunciarlo ab un énfassis, ab un despreci que vá impresionar vivament al auditori).

—¿Y tú que 't dius republicá y que per consegüent haurias de venerar als grans patriotas, com t' has atrevit á ferir igualment á n' en Cairoli?—Pés! Ell també es un lacayo com los altres...

* * *

Aquest interrogatori pinta al viu los móvils del regicida.

Entre las conversas que ha tingut Passavanti ab diversas personas, es de notar lo que vá dir al metje que l' hi curá 'l cop de sabre que vá descarregarli 'l capitá de coracers:

«A mí 'm sap greu, vá dirli, que lo que hi fet haja hagut de recaure en una persona, que com lo rey Humberto es un complert caballer; pero no hi ha remey: jo odio tots los sistemas de govern, y voldria agafar á tots los governants pèls cabells per ensenyarlos als pobres infelissos que dormen sobre la dura terra, y que moguts per la fam fins s' han devendre l' honor de las sevas propias fillas. ¡Ah! si á mi 'm deixessin governar, res, encare que fos un petit país, jo 'ls ensenyaria la manera com se garanteixen los drets del poble y dels treballadors.»

* * *

Hem donat lo mès important que sobre aquest fet publican los periódichs y 'ls informes que particularment nos hem proporcionat. Are vostés, judiquin.

P. K.

TEATROS.

Dos dramas catalans y un' ópera, ó sigan tres estrenos; revista rodona.

Pero no 's creguin que vaji á obrir lo llibre de las set sibellas y á atacarlos de sabiasas: jo no soch d' aquells crítics que ab lo llenguatge mastegan la paciència del lector, no senyors: per donar gust á un plat, ab una mica de sal n' hi ha prou: per donar compte de una obra basta ab una impresió.

Si van á Romea hi veuran «*La fals ó lo cap de colla*». ¿Son aficionats á veure catalans de aquells que 's trenca'n avants de doblegarse, que con'an la batalla de Montjuich y 'l rebombori dels segadors? ¿Los agradan los dramas misteriosos, en los quals hi ha trapas per entrar y sortir de l' escena, y pous cuberts debilmente que serveixen de ratera als que ván á robar la nena de una masia? ¿Disfrutan ab una acció embolicada, que 's descubreix á cada escena un nou incident, una nova revelació, un nou misteri? ¿Son partidaris de una versificació nutrida, valenta y sonora? Donchs ja 'u saben, cap á veure l' últim drama de 'n Soler y de 'n Briz, cap á veure l' obra de dos mestres en gay saber, que ha sigut aplaudida pèl públich, y cridats sos autors á las taulas.

¿Volen veure un drama de sentiment, de passions, de caràcters bèn dibuixats, bèn sostinguts, de lluyta de afectes, de un argument

nou, basat en un fet enginyós, com pochs n' hi haja? ¿Volen coneixe tot lo partit que 's pot treure de un full de paper, escrit per las dos caras? ¿Volen saber lo qu' es un drama sóbrio, varonil, en lo qual hi palpan las ideas de llibertat, l' amor filial, lo companyerisme, l' amor paternal? ¿Volen sentir, conmourer s' y saludar l' obra de un verdader poeta? Donchs no fassin falta á *Novedats*, sempre que 'ls cartells anuncihin lo drama «*Un full de paper*» de D. Pere Anton Torres.

Aquestas dos produccions son los dos polos de l' art dramátich: en l' una l' efecte ho es tot y en l' altre 'l sentiment, la passió, 'l cor. No vull fer comparacions; fassinlas vostés mateixos, anantlas á veure.

Y arriba l' hora del *Negriero*, ópera nova de Auteri Manzocchi, una de las pocas que s' han estrenat á Barcelona. No 'm fassin dir l' opinió, perque encare no la tinch formada. Arribo de l' estreno ab un cap com un timbal, necessito repós, descans y meditació. ¡Y quan un pensa que *l' Faust* no vá agradar, sinó despés de haverse fet 22 vegadas, francament es molt arriscat aixó de soltar certas prendas!

L' únich que 'ls diré per are, es que lo Stagno 'l dia del estreno vá demostrar que era un bon cantant y un bon amic del autor: en l' interpretació del *Negriero* vá treure unas notas mès altas que 'l preu dels queviures.

Tot justament are que s' acaba la temporada de las castanyas, comensan á sentirse'n de calentas y grossas.

Aquest dia á Saragossa se descubreix una conspiració en un subterrani; ¡cá! ¿que 's pensan? Si 'l dia menos pensat tots los espanyols haurém de amagarnos en un sostre mort!

Despés de Saragossa á Ceuta: un' altra conspiració!..

¿Quan los dich que no hi ha un pam de segur!

Jo no sé: aquest govern tot conspirant per la nostra felicitat quan no te feyna conjuga 'l verb *conspirar*.

La *Correspondencia de Barcelona*, en l' última sentencia pronunciada pèl tribunal de imprenta ha sigut suprimida.

Es un cas que demostra que també en lo decret de imprenta hi ha consignada la pena de mort.

Ho sentim pèl periódich, y ho sentim per la llibertat.

Despés del atentat de Nàpols, hi ha hagut á Italia dos nous atentats.

L' un á Florencia y l' altre á Pisa.

Mentres passaba una manifestació en la qual expressava 'l poble sa alegría pèl resultat que vá tenir lo frustrat regicidi, vá caure en cada un de aquests dos puestos una bomba Orsini sobre 'ls manifestants, causant alguns morts y ferits.

¡Vaya una manera de dir ¡aygua vá!

Bèn depurada la cosa está plenament demostrat que 'en Cairoli agafant al agressor pèls cabells y amorrentlo sobre 'l cuixi de la carrossa, vá salvar la vida del rey de Italia.

Cairoli es un antich garibaldí: té en la seva historia mès de una campanya gloriosa, y es un home de talent y de valor.

De segur que si 's probaba 'l puny ab en Cánovas que no ha fet mès que escriure 'l programa de Manzanares, aquest demanaria clemencia.

Perque á Sant Feliu de Guíxols un grupo numerós de joves anava cantant pèls carrers una cansó, un guardia civil á cops de sabre y un aguatzil á cops de vara ván dispersarlos.

Lo mès estrany es que dias endarrera havia recorregut lo poble, cantant ab la mateixa tonada, la missió, y ningú va dirli res.

Apesar de tot se 'ns dirá que la lletra es diferent: tal vegada tingan rahó; pero consti que aixís com avants deyam:—La lletra ab sanch entra, 'ls civils y agutzils dihen que la lletra ab sanch surt.

A Poblá de Lillet los missionistas han excomunicat á la *Campana de Gracia*.

II
Els vinga *ex-comunicar*; y jo vinga *comunicar* lo fet als lectors.
Veyám qui 's cansará primer.

L' inolvidable Sr. Faura ha escrit una comunicació al Ajuntament, dihent que ja se l' hi ha acabat la llicència, però que està malalt, y no pot empuñar la vara.
Ni forsa per empuñar una vara! Franca-ment ho sento, y si necessita alguna cosa... No 'm creya qu' estés tant mal.

Dias endarrera va morir a Tarrassa víctima de una pulmonia contreta anant a apagar un incendi, uns dels més antics, conseqüents y honorats demócratas d' aquella localitat, D. Mi-quel Muñs, conegut per Noy Xico.
Tota la democràcia del Vallés sentirá la pérdua de un home que may faltá en son puesto de honor, ocupant quan la revolució un siti en la Junta revolucionaria de Tarrassa, y sempre que la llibertat estava en perill, sent un dels primers en oferirli la seva existencia.

Honrat a carta cabal, dotat de sentiments magnánims y de un tracte franch y carinyós, era apreciable per la fermesa de sas convic-cions, per la seva abnegació y per sas virtuts personals.
Acompanyém a sa familia y als demócratas de Tarrasa en lo sentiment.

En segona instancia 'l regicida Oliva també ha sigut condemnat a mort.
Los tribunals han anat en aquest assumpto més depressa que galgó darrera de una llebra.
Y vagi aquest cas per aquells plets que du-ran cent anys.

Pochs discursos hem llegit tant brillants, tant admirables com l' últim que ha pronunciat Cas-telar en lo Congrés en defensa de la llibertat de la premsa.

La nova lley per xó será aprobada; pero es precis confessar que la nova lley neix morta.
No pot triturarse desde 'l seu sentit general fins a cada una de las sevas particularitats ab més eficacia, que de la manera que 'u ha fet 'l il·lustre Castelar, desde la tribuna.

Nosaltres nos sentim enorgullits com a perio-distas de una tant brillant defensa, honorats com a escriptors de un tant eloqüent elogi dels nos-tres drets, y confiats en lo porvenir, perque en aquesta lutxa continua de l' opinió contra 'l govern, ha de guanyar l' opinió, hém de guan-yar nosaltres.

L' opinió pública ha rebut molt malament la negociació de bonos: no obstant la comissió del Congrés que ha de donar dictámen sobre aquest punt es tota favorable al govern.
Oh felicitat! Aixís va la política. L' un fá foch, l' altre neteja la cassola, y l' altre prepara l' arrós. Després tots plegats se 'l menjan.

Una noticia
Dihuen que 'l nou bisbe de Barcelona s' ha prés molt a pit aixó de fer fer la dretxa als ca-pellans.

Dihuen que de tant en tant los crida per bandadas y 'ls examina de doctrina cristiana. Jo voldria ser bisbe y ho faria ab la canya, com ells quan tractan ab la quitxalla.

Dihuen que s' ha posat al cap que las missas durin lo temps necessari, y que está furios con-tra aquells capellans que las despatxan ab un quart ó ab deu minuts. Ja me 'ls figuro de aquí en avant posantse un rellotje d' arena al costat del calze.

Y dihuen finalment, qu' está decidit á evitar que 'ls diumenjes se treballi, fins á prohibir que venguin a las botigas y als mercats.

Jo conto que el bisbe donará l' exemple, y que 'ls diumenjes se tancarán totas las iglesias.
¿Qué dihuen que 'l dir missa y 'l predicar no es un treball?

Está bé, llavors que la digan de franch y que pels sermons no cobrin.

Y 'ls capellans no tenen excusa, ja que avants d' estudiar teología, ván tenir que estudiar lógica.

LAS MANS.

Ignoro jo per quin fi
Dén nos va donar las mans,
ni se si (com ara) avans

ja daban al mon que di:
sols se que las mans, guiadas
per la inteligencia humana,
de bona ó de mala gana
fan funcions molt variadas.

Lo govern... (sempre aquest pobre
ha de sé 'l primé aludit,
las aplica dia y nit
á treure 'ns la son de sobre.
Y com que 'l gran desitj d' ell
es fe anar dreta la Espanya,
de tant en tant, ¡paf! castanya...
y 'ns posa la mà al clatell.

Los pobres fills d' esta terra
qu' han de pagar per consums,
per llimpiesa, per llums,
per sellos de pau y guerra;
si las mans, per mil rahoas,
no utilisan treballant,
ja las fan servi, y bastant,
per pagar contribucions.

L' empleat que cobra al mes
sols trenta duros de sou,
y te un pis de vintinou
y en vestir gasta un eses;
no xupant del presupuesto
ni 'l que inverteix pe 'l sustent,
se comprén perfectament
que las deu fica... á algun puestio.

Los qu' encar tenen dinés
y coneixen que avny dia
entre guardia y policia
miran molt y no fan res;
sabent que hi ha animas fredas
que fan corre 'l que no es seu,
posan la confiança en Deu
y la mà al portamonedas.

L' enamorat que 's desvíu
per conseguí 'l sí d' alguna
que, com totas, es molt tuna
y dels seus sospirs se riú;
per probarli son amor,
si acas lo pobre baboya
no l' hi pot comprá una joya,
se posa las mans al cor.

Lo carlí que ab sort divina
va fer l' última campanya
y ara 'l govern, ner sa manya,
lo coloca á una oficina;
com que ja res l' empalaga
y aixís tot l' hi marxa bé,
es clar, las mans sols las te
per poguer parar la paga.

Jo, que no las vull posar
allí hont tanta gent las posa,
y que, ab franquesa, 'm fan nosa
fora quan haig de menjar;
veyent que l' hivern ja ataca
portant fret per tots cantons,
per no tenir parallons
me las fico a la butxaca.

C. GUMÀ.

S' acosta Nadal y 's ván venent bitllets per la gran rifa, aquesta rifa que fá cad' any aquest govern que crida contra 'l joch y 'ls jugadors.

Un amich meu, que com molts casats está renyit ab la sogra, ha comprat un billet enter, y 'm deya:

—Mira noy, si trech la grossa, fins á la mèva sogra l' hi he fet una promesa.
—¿Qué l' hi has promés?
—Ferla embalsamar.

Als partits que com lo moderat y 'l constitu-cional s' ocupan tant aquest dias del article 11 de la Constitució, se 'ls pot dir lo que aquest dia deya un periódich francés al neos del seu país:
—Desenganyévos; per estimar la llibertat de conciencia, lo primer que 's necessita es tenir conciencia.

A Caldas de Montbuy han destruit l' antiga sala que hi havia al Hospital destinada als po-bres, y n' han construit una de petita, esquín-da, incapás del tot.

Si 'ls que han fet aixó creuhen que ab uns quans anys més de Cánovas, ja no hi haurá po-bres, jo 'ls aconsello uns banys de cap, perque tenen dolor al cervell.

En Girona ha dit que sent arcalde havia fet un projecte perque 'l gas del alumbrat públich sortís de franch.

No s' alarmin ni s' entusiasmin.
Are 'l paguem a ral y quartillo, y aquest gas de franch de 'n Girona, déu ser de trenta dos quartos.

Temps há qué durant las nits, la policia deté á las personas que troba pels carrers y 'ls pre-gunta si duhen armas.

—Porta alguna arma? preguntava un comis-sari á un conegut meu, molt tranquil.

—Si senyor, un' arma de foch.

—Pues seguéixi.

—Esperis, deixim treure la petaca, que ab lo seu permís vaig á carregarla.

L' arma del meu amich era una pipa.

Lo compte de Cheste s' retira de la política activa.

Lo compte de Puñonrostro fá lo mateix.
¡Alsa amigo! ¡Qué siga l' enhorabona Sr. Cá-novas! Dos comptes de ménos, que no haurá de pagar.

Y á propósit de comptes
Lo compte de Xiquena s' retira del partit moderat.
De modo que el Sr. Moyano vá perdent los comptes.

Una negociació de bonos prepara 'l ministre de Hisenda; 'ls bolsistas s' alarmen y las coti-sacions baixan.

Jo crech que no 's tracta pas de una negocia-ció de bonos, sino de una negociació de malos.
A lo ménos s' ha de confessar que l' Orovio ha fet malas.

En contra de la lley de imprenta que 'ns aménassa ha parlat en lo Congrés un diputat lo Sr. Barca.

Lo Sr. Barca vá demanar que desaparequés l' actual govern, á pesar de que 'l Sr. Barca havia sigut subsecretari de 'n Romero Robledo.

Aquest coneix lo mal, perque ha sigut de la conxorxa. Figúrinse que vá dir també que las llagas d' Espanya son més grossas are que quan la revolució.

De manera que 'l govern s' ha quedat sense barca.

¡Bon vent y barca nova!

Uns quans diputats joves han tingut la tris-ta gracia de defensar la opressió de la premsa.

Los periódichs ministerials los han rebut ab gran entusiasme, sense pensar que si nosal-tres, sent poder, haguéssim de acceptar aquesta lley mateixa, al cap de vuit dias, ja d' ells no se 'n cantaria gall ni gallina.

Ja 'u diu hèn bé un' altre periódich: en l' orquesta ministerial no 's coneixen més que dos instruments: lo bombo y 'l violon.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han endavinat xaradas ó endavinallas dignas d' insertar-se 'is ciutad: ns Pau Sala, Llosero, Enterra-morta, Pa y Naps, J. Llimona, y Entusiasme pati.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y lampoch 'o qu' envian los ciutadans Perico, Elias, Trom-pique, J. P. á, C. Benet, Baillet y Mapelet Gardó.
Ciutada E. C. Galdas: Queda cumplasout.—Pseudón'm: Aprentarém la faula.—A. Castell. Queda servit.—Un ecó-nom: Deixi's dir; pero observi que si haguéssim de ocupar-nos de tots los que procedeixen de la mateixa manera, no trindrian prou espay en la Campana.—Pau Sala: Isertarém 's sinonimia.—Pepeta Vitanovina: H' anirá algun epigra-ma.—Phenicopterus: Isertarém l' anagrama.—Gampas: Idem lo trenca-closcas.—C. Loñip: Idem lo quadrat de pa-raulas.—Serap: Igualment lo quint de paraulas de yoste.—Polla de Reus: Anirá el geroglífich.—J. y B. Als seus com-pans de deixi 's dir, que nosaltres anirém fent la nostra, y cregui que hi arribarém primer que ningú: la Campana estima a n' en Castelar com sempre, y estima a la demo-cracia tant com a n' en Castelar; per xó no veurá may que nosaltres ataquém á cap demócrata, y en aixó 'ns diferen-ciem de molts que se 'n dihuen.—Plusquamperfecte: Es molt llarch lo que 'ns envia y no hém tingut temps de lle-girho: Si 'ns agrada procurrarém donarli 'l destino corres-pondent: algun cuenio dels que 'ns envia anirá á l' alma-nach.—Quimet viatjer de parvos: Desitjaríam que 'ns co-muniqués fets concrets y de indole general: certas cosas peititas no valen la pena de parlarne.—A. Solery Prat: en-care que bèn versificat, lo sonet es flux de concepte.

SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª — Naviero
2. Id. 2.ª — Faura.
3. ENDEVINALLA. — Penas.
4. MUDANSA. — Pas. — Pis. — Pes.
5. COMBINACIÓ NUMÉRICA. — 3 7 6 4 8
7 6 4 8 3
6 4 8 3 7
4 8 3 7 6

6. SINONIMIA. — Casa.
 7. ANÀGRAMA. — Rita. — Tira. — Tisa.
 8. GEROGLÍFICH. — Ser pobre y ser rich no es igual.
- Han endevinat totes 8 solucions los ciutadans N. Sastre y J. F. y D; n' han endevinaadas 7. Pau Punyal y Pa y Naps; 6 Serap; 5 J. Miquetas y Jalivert; 3 N. Ranci, Verd flaga, Jaumet Pipioli y Entussiasme patri; y una no més Puigcerdánés; Tomás Rivalta y Oro-vió.

XARADAS

Comensant per la primera te diré que 's necessita; lo mateix que la segona, que juntes fan un nom digne. Tercera y quarta molt m' agrada quan las dugas van unidas; y el total de totes quatre donan un nom que fa ximple.

PAU SALA.

GIOVANNI PASSAVANTI,
AUTOR DEL ATENTAT DE NÁPOLS.

II.
No crech que causi des quarta
que aixis hu d's tres posat
a la des hu total Maria
resultat tot d' una carta
que vaig rebre l' mes passat

MUDANSA.
Lo dia de santa tot
ab un tot me vaig casar.
De tot me va regalar
lo vestit, era el meu dot.

TRENCA-CLOSCAS.
Dinamarca. — Austria. — Londres. — Italia. —
Ultramar. — Africa. — Grecia. — Alemania.

GEROGLÍFICH.
V
O
A
B
N
I
A
M
A
L
A
A

LOPEZ, Editor. — Rambia del Mtj.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Ill, Arch del Teatre, 21 y 2.

L' ATENTAT DE NÁPOLS. — Lo moment en que 'l ministre Cairoli per salvar al' rey, agafa al agressor pels cabells.
(De un croquis enviat per un distingit dibuixant d' aquella capital).